

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

<https://grd.gov.ua>

head@grd.gov.ua

Затверджено
Громадською радою доброчесності
14.10.2019
(нова редакція висновку
з урахуванням пояснень судді)

ВИСНОВОК

про невідповідність судді Артемівського міськрайонного суду Донецької області
Решетняка Ігоря Володимировича
критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про суддю Артемівського міськрайонного суду Донецької області **Решетняка Ігоря Володимировича** (далі – суддя), а також його пояснення, Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність судді критеріям доброчесності та професійної етики.

3. Суддя допускав вочевидь недбале оформлення документів (рішень, ухвал чи інших документів, пов'язаних із здійсненням суддею професійної діяльності).

(підпункт б.1 пункту б Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затверджених рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

Починаючи з 10.08.2012, суддя ухвалив щонайменше 143 судові рішення російською мовою (див. [додаток 1](#)), з них 140 рішень за наслідками розгляду справ за Кримінальним процесуальним кодексом України 1960 року. Зокрема в:

2012 році - [№26463194](#).

2013 році - [№48783622](#).

2014 році - [№37474488](#).

2015 році - [№51463525](#).

2016 році - [№55283362](#).

Однак 10.08.2012 набрала чинності нова редакція статті 19 цього Кодексу, яка однозначно виключила можливість застосування російської мови у судових документах: “Мова, якою здійснюється провадження в кримінальних справах, визначається статтею 15 Закону України “Про засади державної мовної політики”.

Стаття 15 Закону стосувалася мови досудового розслідування та прокурорського нагляду. Водночас згідно зі статтею 10 Конституції України, рішення Конституційного Суду України від 14.12.1999 № 10-рп/99 (справа про застосування української мови), ст. 14 чинного тоді Закону “Про засади державної мовної політики” акти органів державної влади, включаючи судові документи, складаються державною мовою. Таким чином, жоден законодавчий акт ні тоді, ні тепер не давав права судді складати судові рішення недержавною мовою.

Також в оформленні судових рішень суддя допускав:

- подвійну процесуальну назву українською та російською мовами (наприклад, ухвала №[48783587](#), постанова №[53141946](#));
- відсутність процесуальної назви, наприклад, документ [№29532931](#));
- використання найменування суду українською мовою з наступним викладенням судового рішення російською мовою (наприклад, “приговор” №[32451991](#));
- використання назви документа українською мовою, а тексту - російською (наприклад, постанови №[26463494](#), [27709236](#), [27891777](#)).

Суддя у поясненнях від 20.09.2019 (додаток 2) заперечив обґрунтованість висновку Громадської ради доброчесності стосовно недбалого оформлення судових рішень. Суддя зазначив, що правове регулювання мови судочинства ґрунтується на необхідності дотримання прав і свобод громадян за мовною ознакою, оскільки ст. 10 Конституції України, визначаючи державною мовою в Україні українську мову, гарантує в Україні вільний розвиток, використання і захист російської мови. Аналізуючи ст. 19 Кримінально-процесуального кодексу, суддя стверджує, що не є порушенням використання російської мови як регіональної мови в Донецькій області при здійсненні кримінального судочинства, за наявності на те волевиявлення учасників судового процесу, як правило, сторони обвинувачення. Також суддя звернув увагу, що складання судових документів за КПК України 1960 року російською мовою було поширеним на території України та підтримувалося апеляційними і касаційними судами, Верховним Судом України.

Громадська рада доброчесності не може погодитися з аргументами судді. Чинний на час ухвалення перелічених судових рішень Закон “Про засади державної мовної політики” містив однозначні положення (ч. 5, 6 ст. 14):

“Слідчі і судові документи складаються державною мовою. Слідчі і судові документи відповідно до встановленого процесуальним законодавством порядку вручаються

особам, які беруть участь у справі (обвинуваченому у кримінальній справі), державною мовою, або в перекладі їх рідною мовою або іншою мовою, якою вони володіють”.

Подібно регулюється це питання і сьогодні (стаття 29 чинного КПК України). Тобто право особи, яка не володіє державною мовою, забезпечується наданням перекладу судового рішення зрозумілою для неї мовою, а не виготовленням оригінального рішення недержавною мовою. Це регулювання за змістом цілком узгоджувалося і узгоджується із названими суддею конституційними засадами, але повністю заперечує правильність дій, які допускав суддя, для яких не було жодної правової основи.

Більше того, суддя допускав складення судових рішень недержавною мовою, вирішуючи і питання щодо виконання рішень у справах про адміністративні правопорушення за поданням державних органів (!) та за відсутності інших осіб (!) (див. постанови №[26463494](#), [27709236](#), [27891777](#)). Отже, виправдання судді своєї поведінки необхідністю “дотримання прав і свобод громадян за мовною ознакою” є цілком надуманим і не відповідає дійсності.

Так само не відповідає чіткому законодавчому регулюванню абстрактне посилення на підтримку такої практики судами вищих інстанцій.

Крім того, суддя жодним чином не пояснив недбале виготовлення процесуальних документів без назви, або з фрагментами різними мовами.

Додатково надаємо Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію, яка перестала бути самостійною підставою для висновку.

1. У первинній редакції [висновку](#) від 25.07.2019 Громадська рада доброчесності вказала, що суддя, не перебуваючи на робочому місці (був на навчанні), ухвалював судові рішення. Так, за даними [досьє](#) (с.80), суддя в період з 21.01.2013 по 01.02.2013 проходив навчання в Донецькому РВ [регіональному відділенні Національної школи суддів України]. Водночас Єдиний державний реєстр судових рішень містить 44 судові рішення, ухвалені суддею 21.01.2013.

Суддя надав копію наказу про відрядження, за яким його було відряджено на навчання з 22.01.2013 по 01.02.2013, а тому ухвалюючи судові рішення 21.01.2013, він перебував на робочому місці.

Громадська рада доброчесності визнає такі пояснення переколивими і звертає увагу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України на недостовірність даних у досьє щодо проходження навчання з 21.01.2013 (понеділка). Ймовірно суддя пропустив цей день спеціальної підготовки.

2. У первинній редакції [висновку](#) від 25.07.2019 Громадська рада доброчесності вказала, що суддя безпідставно допустив значні розбіжності у відомостях, поданих у майнових деклараціях за той самий період: у паперовій декларації за [2015](#) рік вказав права на квартиру в місті Бахмуті та земельну ділянку в селі Мохнач, а в електронній декларації за [2015](#) рік - ні.

Суддя пояснив таку розбіжність різними вимогами до заповнення паперової та електронної декларації. Якщо в паперовій декларації треба було зазначати права на нерухомість, які належали протягом звітного періоду, то в електронній, - що належали на кінець звітного періоду.

Громадська рада доброчесності вважає ці пояснення судді переконливими.

Додатки

1. [Перелік](#) судових рішень, ухвалених суддею недержавною мовою з 10.08.2012.
2. Пояснення судді (надаються без додатків, які ймовірно є у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України)

Координатор

Громадської ради доброчесності

(підписано електронним цифровим підписом)

**Протокол
електронного голосування
(є невід'ємною складовою висновку)**

14.10.2019 Громадська рада доброчесності затвердила висновок у новій редакції 11-ма голосами з 18 голосів членів Ради.

У голосуванні взяли участь 11 членів:

- 1) Валько Вадим
- 2) Воробйов Євген
- 3) Жернаков Михайло
- 4) Кулібаба Андрій
- 5) Куйбіда Роман
- 6) Маселко Роман
- 7) Мелких Едуард
- 8) Середа Максим
- 9) Стригун Дмитро
- 10) Шепель Тарас
- 11) Яким'як Олег

**Координатор
Громадської ради доброчесності**

(підписано електронним цифровим підписом)